

Στήματα καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιτολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονίκης

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ὙΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 16 Ἀπριλίου 1956 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 232 — Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Αἰῖοι τοῦ ἑσταυρωμένου

Ἀπὸ τὴν ἑβδομάδα τῶν Βαΐων ἡ Ἐκκλησία εἰσέρχεται εἰς τὴν πλέον καταγυκτικὴν καὶ συγκινητικὴν αὐτῆς περίοδον. Περιεχόμενον τῆς περιόδου αὐτῆς εἶναι τὰ πάθη τοῦ Κυρίου ἀποκορύφωσις δὲ αὐτῆς ἡ Σταύρωσις Αὐτοῦ.

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἑσταυρωμένου ἠλέκτρισεν ἀνέκαθεν τὰς εὐγενεῖς καὶ ἀγίας ψυχὰς καὶ παρῳρῆσε ταύτας πρὸς τὰς πλέον τολμηρὰς καὶ ὑπερανθρώπους θυσίας. Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐξέφρασε ὁ οὐρανοβάμων μύστης, ὁ Ἀπ. Παῦλος «Χριστῷ συνεσταύρωμαι» ἀπετέλεσε τὸ ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον βίωμα ἀναριθμητῶν χιλιάδων, οἵτινες ἀνέβησαν σιωπηλοὶ τὸν ἀνηφορικὸν Γολγοθᾶ τῆς κατὰ Χριστὸν τελειότητος. Αὐτοκράτορες συνέτριψαν πρὸ τοῦ αἱμορράντου βράχου τὸ σκήπτρον τῆς ἐξουσίας καὶ ἀνέλαβον τὴν ἀκαλαίσθητον ράβδον τοῦ ἀναχωρητοῦ ἐξαιρετικὰ διάνοιαι ἔβασαν τὸν κάλαμόν των εἰς τὸ ἐκχυθὲν Πανάχραντον αἷμα τοῦ ἑσταυρωμένου καὶ διεμήνυσαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἀρχὰς καὶ τὰς ἀξίας τῆς σωτηριώδους αὐταπαρνήσεως. Παρθένοι σεμναὶ ἐνηγκαλίσθησαν τοὺς πόδας τοῦ ἑσταυρωμένου καὶ κατέστησαν τοῦτον Νυμφίον τῶν καρδιῶν αὐτῶν.

ὦ! ναὶ! ὅ,τι ἀγνόν, ὅ,τι ὠραῖον, ὅ,τι ὑπέροχον εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ὁ κόσμος αὐτὸς τῆς ἀθλίας συμβατικότητος καὶ τῶν ποταπῶν σκοπιμοτήτων προσέφερε εἰς τὸν ἑσταυρωμένον τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς τῆς Ἀγάπης καὶ κατηύθυνε τὴν ζωὴν του μὲ τὸν κανόνα τῆς αὐτοθυσίας, χάριν τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν.

Ὁ ἑσταυρωμένος ἀπετέλεσε τὸ κέντρον τῆς ἀνωτέρας καὶ εὐγενεστερας ζωῆς, ποὺ ὀδηγεῖ εἰς τὸν παράδεισον καὶ ποὺ ζωογονεῖ τὴν κοινωνίαν μὲ τὴν ἀγίαν δύναμιν τῆς Ἀγάπης.

Ὁ ἑσταυρωμένος ἀκόμη ἐστάθη ἡ πορὴ γορος καὶ εὐεργετικὴ Σκιά ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεπαύθη ἡ μελαγχολικὴ Στρατιὰ τῶν θλιβομένων, τῶν κοπιόντων καὶ πεφορτισμένων ὑπὸ τὴν Σκιάν τοῦ ἑσταυρωμένου καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς γλυκερᾶς ἐλπίδος ποὺ ἀκτινοβολεῖ τὸ θεῖον καὶ ἐξαισιον κάλλος τῆς θεανδρικής μορφῆς Του ἀπέκτησε παρηγορίαν καὶ θάρρος ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὅστις εἰς οὐδεμίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς του ἐδοκίμασε τὸ μέλι τῆς εὐτυχίας, ἀλλὰ πάντοτε τὴν χολὴν τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης.

Καὶ τοῦτο διότι ὁ ἑσταυρωμένος «τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται» «τῷ δὲ μῶλωπι Αὐτοῦ πάντες ἡμεῖς ἰάθημεν». Ὁ ἑσταυρωμένος εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς παντοδυνάμου ἀγάπης, ἥτις ὡς Ἥλιος τοῦ Πνευματικοῦ στερεώματος ζωογονεῖ πᾶσαν ὑπαρξίν. Ἐναν μόνον αἱ ἀκτίνες τοῦ θαυματουργικοῦ αὐτοῦ ἡλίου κατακαίουν τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἐπιμένοντα πεισμώνως εἰς τὴν ἀμαρτίαν!

Ἀδελφε

Ὁ ἑσταυρωμένος ὑψοῦται ἄγγελοι βαστάζοντες χρυσὰ δισκοπότηρα συλλέγουν ἐκ τῶν ἀγίων Αὐτοῦ πληγῶν τὸ πανάχραντον καὶ πανακήρατον αἷμα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ θεραπευθῇ ἡ ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἀφόρητος καὶ δύσσωμος πληγὴ. Χωρὶς τὸ αἷμα αὐτὸ εἶσαι αἰωνίως χαμένος, ἀτελευτήτως δυστυχὴς, ἀμετακλήτως καταδικασμένος.

Χωρὶς τὸν ἑσταυρωμένον οὐδεμίαν ἐπιτυχίαν δύνασαι νὰ σημειώσῃς. Καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς δυσθεωρήτου ἐκ χρυσοῦ πυραμίδος ἐὰν σταθῇ, καὶ εἰς τὸ πλουσιώτερον ἀνάκτορον τῆς γῆς ἐὰν κατοικήσῃ, καὶ τὰ εὐγενέστερα ἀξιό-

ματα τοῦ κόσμου ἐὰν κατακτήσης χωρὶς τὸν Ἑσταυρωμένον θὰ ἀσφυκτιᾷ εἰς τὸν στενὸν χώρον τῶν ὀλικῶν ἀπολαύσεων καὶ θὰ ἐνταφιασθῇ πρὶν ἀποθάνῃς.

Πλησίασε λοιπὸν τὸν Ἑσταυρωμένον μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀγάπης, ποῦ ἐγγυᾶται ἡ θυσία Του. Θέσις ὑπάρχει καὶ οὐδένᾳ ἀποδίδκει *«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ νοσιῶντες καὶ πεφορτισμένοι Κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς»*. Αὐτὸ δὲν εἶναι μίᾳ ὑπόσχῃ· εἶναι μίᾳ ἀγία καὶ θαυματουργὸς πραγματικότης.

Μία μόνον προϋπόθεσις ἀπαιτεῖται· ἡ ἰσχυρὰ θέλησις νὰ πολεμήσῃς τὴν ἁμαρτίαν.

Ἄξιοι τοῦ Ἑσταυρωμένου εἶναι μόνον οἱ ἀγωνισταὶ κατὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ἑπανόρθωσις

Εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ προηγουμένου φύλλου «Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Μαναριώτατον» ἀνεγράφη μία τολμηρὰ ὑπερβολή: «Δὲν θὰ ὑπῆρχε ὁ Χριστιανισμὸς ἐὰν ἔλειπον οἱ εὐεργέται του, ὁ Διονητιανὸς κλπ.»

Καίτοι τὸ νόημα τῆς προτάσεως ἦτο τὸ ἀναρπῶν τῶν διωγμῶν ὡς πρὸς τοὺς δίδοντας καὶ τὸ ὠφέλιμον τοῦτον ὡς πρὸς τοὺς διωκομένους ἐν τοῦτοις ὑπῆρχε τολμηρὰ ἢ ἐκφρασις, διότι ὁ χριστιανισμὸς, ὡς ἀλήθεια ἀπ' οὐρανοῦ ἀφ' ἐαυτῆς ἐποβλήθη.

Νομοκανονικὰ ζητήματα

Ἡ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟ - ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

*«Πονηρὸ δούλε, ἐκ τῶν λόγων σου
κρινῶ σε» (Λουκ. 19,22)*

Ὁ λοιδόρος Εὐγένιος Τόμπρος εἰς τὸ δευτέρως καὶ ἐπληξημένης ἐκδόσεως λιβελογράφημά του, ἐν τῇ ἀπεγνωσμένῃ προσπάθειά του νὰ στηρίξῃ τὸ ἀστήρικτον κανονικὸν κύρος τῶν μαριαμιτῶν ψευδο-επισκόπων του, μετὰ τῶν λοιπῶν ἱστορικῶν μαρτυριῶν ἐπεκαλέσθη καὶ τὴν χειροτονίαν τοῦ Μονεμβασίας Ἀρσενίου, ὅστις ἐχειροτονήθη ὑπὸ μόνου τοῦ ἐπισκόπου Ἐλους καὶ δύο ἱερέων.

Ἡμεῖς ἀνατρέξαντες εἰς τὰς ἱστορικὰς πηγὰς ἐπληροφορήθημεν τὴν ὑπόθεσιν. Πρόκειται περὶ ἀνθρώπου ἀποστάτου καὶ ἐξωμότου, τῆς πατρὸς δουλείας ἀρνητοῦ, καὶ τοῦ Πάπα οἰκέτου. Ὁ κ. Τόμπρος εἶναι πράγματι καλὸς ἱστοριοδίφης. Δὲν ἀφήμε ταραξίαν, ἀποστάτην καὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων καταφρονητὴν ποῦ νὰ μὴ ἐπικαλεσθῇ διὰ τὰ ἐξομοίωσιν πρὸς αὐτὸν τὸν Ματθαῖον, παραχωρήσει Θεοῦ, διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, χειροτονηθέντα ἐπίσκοπον Βρεσθένης.

Μετὰ τοῦ Μελιτίου, τοῦ Λουκίφρο, τοῦ Παυλίνου ἤδη προστίθεται καὶ ὁ Μονεμβασίας Ἀρσένιος, ἅπαντες θεοστηγεῖς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπόβλητοι.

Εἰς τὴν χορείαν αὐτῶν ὁ κ. Τόμπρος κατατάσσει καὶ τὸν Ματθαῖον. Ἐὰν τὸ ἐπράττωμεν ἡμεῖς ἔπρεπε νὰ δεχθῶμεν ὡς ὕβρις τῆς μνήμης τοῦ Ματθαίου καταιγισμὸν πυρῶν, ἰδοὺ ὅμως τὸ πρᾶττει ὁ κ. Τόμπρος, τὸ πρωτοπαλλήκαρον τοῦ Ματθαίου, καὶ τόσην μωρίαν ἀφλισκάνει ὁ δυστυ-

χῆς, ὥστε μὲ τὰ ἐπιχειρήματά του ἀντὶ νὰ τὸν ἀποκαθιστᾷ τὸν καταρρίπτει ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὴν κοινὴν ὁρθόδοξον συνειδήσιν.

Ποῖος λοιπὸν ἦτο ὁ Μονεμβασίας Ἀρσένιος;

Κατωτέρω ἀντιγράφομεν τὰς πληροφορίες ἐκ τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας ὑπὸ Κ.Ν. Σάθα σελ. 126—129.

«Ἐκαλεῖτο τὸ κατ' ἀρχὰς Ἀριστόβουλος· ἄδελον δὲ πότε ὀριστικῶς μετωνομάσθη Ἀρσένιος. Ἦτο υἱὸς τοῦ Μιχαὴλ Ἀποστόλη· ἐγένετο μαθητὴς, κατὰ Θεοδόσιον Ζυγομολάν, Ἀντωνίου Καρμαλίκην· ἐκ τῆς γενεθλίου νήσου (Κρήτης) μεταβὰς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΣΤ' ἑκατονταετηρίδος εἰς Ρώμην καὶ τὸν καθολικισμὸν ὁμολογήσας, ἔζη ἀπὸ τὰ ἑλὲν, ἃ ὁ φιλέλλην πάπας Λέων Ι' ἐχοργῇ τῷ ὀχληρῷ τούτῳ, ὅστις ἀεῖποτε τὴν κενίαν ἐν στόματι ἔχων οὐδένα ἄφινεν ἀφορολόγητον, ἐπάξιος ὄντως υἱὸς ἀναδεχθεὶς τοῦ «βασιλέως τῶν τῆδε πενήτων» αὐτοκληθέντος. Ἐπὶ τῆς δευτέρας πατριαρχείας Παχωμίου Α', ὁ δραπετίδης οὗτος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐλθὼν εἰς τὴν ὑπὸ τοὺς Ἑνετοὺς τελοῦσαν Μονεμβασίαν ἐξῶθεν βιαίως τὸν ἀπ' ἀρχῆς νόμιμον καὶ ὁρθόδοξον αὐτῆς ποιμένα καὶ αὐτοχειροτονεῖται Μητροπολίτης Μονεμβασίας. Ἡ Πατριαρχικὴ ἱστορία διηγεῖται ὡς ἐξῆς τὴν παράνομον τοῦ Ἀρσενίου ἐπίβασιν.

Ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τούτου (Παχωμίου τοῦ Α' 1506—11) ἦτον καὶ ὁ ποράνομος Ἀρσένιος τὸ γένος Ἀποστόλης, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς ἀγιοτάτης μητροπόλεως Μονεμβασίας παρανόμως καὶ ἔξω κανόνων... Τοῦτος λέγω ὁ Ἀρσένιος, ἦτον διάκονος, καὶ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Βενετίαν εἰς τὴν Μονεμβασίαν μετὰ μεγάλης δυνάμεως, τῶν Βενετῶν, δηλονότι τῆς αὐθεντίας, ἔσσοντας ὅπου ὤριζαν αὐτὴν τότε· καὶ εἶχε θέλημα παρ' αὐτῶν, καὶ παρὰ τοῦ λεγόμενου τοῦ πάπα, ὅτι, ἀφοῦ γένῃ ἀρχιερεὺς, νὰ ἔχη τὸν θρόνον τῆς Μονεμβασίας ἀνεμποδίστως, καὶ ὁποῖος τῶν ἱερωμένων καὶ τῶν κοσμικῶν φανῇ αὐτοῦ ἐναντίος καὶ ἀπειθῆς, νὰ παιδεύεται μεγάλως καὶ νὰ ἐξορίζεται ἀπὸ τὸν τοπὸν ἐκεῖνον ἐπὶ ὅλης τῆς ζωῆς αὐτοῦ· ὅμως ἦλθεν εἰς Μονεμβασίαν, ἔδειξε τοὺς ὁρισμοὺς τῆς αὐθεντίας τῶν Βενετῶν πρὸς τὸν αὐθέντην τοῦ τόπου καὶ πρὸς τοὺς ἀρχοντας καὶ πρὸς τὸν λαόν· ὡς δὲ εἶδαν οἱ Μονεμβασιώται τοὺς ὁρισμοὺς. ἐπροσκύνησαν αὐτὸν καὶ εἰμίωον μεγάλως καὶ εὐλαβοῦντο, ὅτι ἦτον καὶ σφωτάτος μέγας· λοιπὸν τοῦτος ὁ Ἀρσένιος ὡς ὑπῆγεν ἐκεῖ διάκονος, ἔστειλε καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Ἐλους· καὶ ἐχειροτόνησεν αὐτὸν πρεσβύτερον· τότε συμβούλιον ἔκαμαν, ὅπως νὰ χειροτονηθῇ ὁ αὐτὸς Ἀρσένιος μητροπολίτης Μονεμβασίας· καὶ οὕτως ἔκαμαν τὸν Ἐλους τὸν Ἐπίσκοπον εἰς τόπον τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ δύο ἱερεῖς ἔβαλαν εἰς δύο μητροπολιτῶν, τοῦ Λακεδαιμονίως καὶ τοῦ Χριστιανουπόλεως· καὶ οὕτως ἔκαμαν αὐτοὶ τοὺς ψήφους, καὶ ἔδωκαν αὐτοῦ τὸ μικρὸν μήνυμα, καὶ τὸ μέγα μετὰ τὸν ἐσπερινόν· καὶ ἐπὶ τὴν αὐριον λειτουργίαν γενομένης ἐχειροτόνησαν αὐτὸν μητροπολίτην Μονεμβασίας, καὶ ἐνδυσαν αὐτὸν μετὰ τῶν ἱερῶν ἐνδυμάτων τῶν ἀρχιερατικῶν, τοῦ τε πολυτίμου σάκκου, καὶ ὁμοφορίου, καὶ τῶν ἐπιλοίων· ὃ τῆς παρανομίας, ὃ

τῆς κολακείας τῶν ἑλεεινῶν ὁ γνήσιος μητροπολίτης Μονεμβασίας, ὁ νομίμως χειροτονηθεὶς παρὰ τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, εὐρίσκειτο ὑγιής· καὶ διὰ τὴν ἀφενδεύουν οἱ Βενετικοὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ, ἀπεδίωξαν αὐτὸν καὶ τοὺς προσηγμένους ἀπ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς μὴ ἔχων ποῦ νὰ καθίσῃ, νὰ κάμῃ θρόνον, ὑπῆγεν εἰς μίαν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἦτον ἡ Κορώνη, καὶ ἐκεῖ ἔκαμε θρόνον, ὅτι τότε, ἡ αὐτὴ Κορώνη εἶχε πληθὺ λαοῦ... καὶ αὐτὸς ὁ παρανομώτατος Ἀρσένιος, ζῶντος αὐτοῦ τοῦ γνησίου Ἀρχιερέως, ἔλαβε τὸν θρόνον αὐτοῦ μετὰ δυνάμεως τῶν Λατίνων καὶ ἐμοίχευσε τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως κατ'ὅ, ἔλαβεν ὁ αὐτὸς Ἀρσένιος τὸν θρόνον τῆς Μονεμβασίας ἔξω κανόνων, ὡς εἰλομεν ἐλειτουργεῖ μετὰ τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου ὡς μητροπολίτης, καὶ χειροτονίας ἔκαμνε, ἀναγνώστας, ὑποδιακόνους, διακόνους καὶ ἱερεῖς, καὶ πάντα ὅλα τὰ ἀρχιερατικά· καὶ μαθούσα τοῦτο ἡ μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν ἡ καθολικὴ καὶ ἡ μεγάλη, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν τίμιον πατριαρχικὸν γράμμα ἵνα παύσῃ τῆς ἀρχιερατικῆς ὑπηρεσίας ὡς παρανόμως ὅπου χειροτονήθη, καὶ μοιχεύει πνευματικῶς, καὶ αὐτὸς χειροτονίαν δὲν ἔλαβεν οὐδὲ χάριν τοῦ παναγίου Πνεύματος...

Λοιπὸν ὁ αὐτὸς Ἀρσένιος, ὡς ἐδέξατο τὸ τίμιον καὶ προσκυνητὸν γράμμα τὸ πατριαρχικὸν ἀντὶ οὐδενὸς ἐλογίσαστο αὐτό· ἀμὴ ἀντέγραψε πρὸς τὴν καθολικὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν εἰς πλάτος ὑβρίζων τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς τιμιωτάτους κληρικούς καὶ ἀτιμίας πολλὰς ἐφλυάρεῖ ὁ τετυφωμένος, καὶ δὲν ἐπρόσδραμεν εἰς τὸν ἱατρὸν, νὰ λάβῃ θεραπείαν καὶ ἱατροῖαν, εἰς τὸν κοινὸν αὐθέντην καὶ δεσπότην, τὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, τὴν ἔμψυχον εἰκόνα Χριστοῦ, τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων· ἀμὴ ἔσοντας νὰ ἐπαρθῇ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὑπ' αὐτοῦ καὶ νὰ τότε κυριεύσῃ ὁ διάβολος ἔπεσεν εἰς ἀπόγνωσιν, καὶ ἐδιαφένδευεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅτι καλῶς ἔκαμε.

Ὡς δὲ ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ Συνόδου τὴν ἀναίσχυντιαν αὐτοῦ καὶ τὴν παρακοὴν καὶ τὸ ἀπειθὲς ἔπεμψαν γράμμα τίμιον πατριαρχικὸν εἰς τὴν Μονεμβασίαν καὶ ἐκάθηναν αὐτόν.

Ὅμως ὁ Πατριάρχης, δὲν ἔγραψε μόνον ταύτην τὴν καθάραισιν τοῦ Ἀρσενίου ἀμὴ καὶ εἰς τὴν Κρήτην καὶ εἰς τὴν Κυθηρίαν καὶ εἰς ἄλλους τόλους τῶν Βενετικῶν, ὅπου ἦσαν ὀρθόδοξοι, ἔγραψε καὶ καθάραισιν εἰς τοὺς ἱερεῖς ὅπου ἐχειροτονήθη, καὶ ὅσοι ἔχουν αὐτὸν διὰ ἀρχιερέα, νὰ ἦναι ἀφορισμένοι· ἐδίδο γὰρ ἄδειαν τῶν χειροτονηθέντων ἱερέων καὶ διακόνων νὰ ὑπάγουν εἰς ἄλλους Ἀρχιερεῖς νομίμους νὰ χειροτονήσουν αὐτοὺς δευτέραν φορὰν κατὰ νόμους ἐπειδὴ καὶ ἡ πρώτη δὲν ἦτο χειροτονία διὰ τὸ εἶναι ἔξω κανόνων.

Λοιπὸν ὡς ἔμαθε τοῦτος ὁ παραβάτης ὅτι τοιαῦτα γράμματα ἀπέστειλεν ὁ Πατριάρχης κατ' αὐτοῦ, δὲν ἐδυνήθη ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του νὰ σταματήσῃ πλέον εἰς τὴν Μονεμβασίαν ἀμὴ ἐμίσησεν ἀπ' ἐκεῖ ἐν τῷ ἅμα καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Πάπαν καὶ ἀνέφερεν εἰς αὐτὸν λόγους σκληροὺς καὶ φοβεροὺς καὶ εἰς τοὺς καρδινάλιους καὶ ὅτι οἱ Ρωμαῖοι («Ἐλ-

ληγες) τὸν Πάπαν τὸν ἔχουν διὰ αἰρετικόν, καὶ τοὺς καρδινάλιους· ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Πάπας ἤξευροντας ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀρσένιος εἶναι πολλὰ σοφώτατος καὶ μέλους τῆς ἐκκλησίας τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης ἔγραψε πολλὰ πρὸς τὴν αὐθεντίαν τῆς Βενετίας κατὰ τῶν Ρωμαίων («Ἑλλήνων) τῶν χριστιανῶν· καὶ ἔλαβε αὐτήν, ὁ αὐτὸς Ἀρσένιος καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν αὐθεντίαν καὶ ἐγένετο πολλὴ σύγχυσις καὶ ταραχὴ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ρωμαίων εἰς τὸν μέγαν Γεώργιον, καὶ ἐκινδύνευσαν πολλοὶ τῶν Ρωμαίων νὰ θανατωθοῦν ἀπὸ ἀναγκασίας τοῦ αὐτοῦ Ἀρσενίου, ἀμὴ, ὡς ἐλόγιαζε, δὲν ἐπέτυχε καὶ ἀπὸ τὸ πικρὸν τοῦ ἀπέθανεν ἀμετανόητος εἰς τὸν ἀφορισμόν· καὶ ἐπῆγεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὅπου τοῦ Νεστορίου τοῦ αἰρετικοῦ καὶ τῶν ἐπιλοίπων καὶ εὐρέθη μετὰ καιρὸν τὸ ἐλαινὸν αὐτοῦ κορμὶ μαῦρον, τυμπανιαῖον καὶ ἦτον φόβος καὶ τρόμος νὰ τὸ ἰδῇ ἄνθρωπος· Ἀπέθανεν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1535» (Crusli, Turcokraecia σελ. 146 — 151.)

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω βλέπει καὶ πληροφορεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι τὸ νὰ ἐπικαλῆται ὁ κ. Τόμπρος τὸ ἱστορικὸν τῆς χειροτονίας τοῦ ἀπαισίου Ἀρσενίου Ἀποστόλῃ δὲν τιμᾷ διόλου τὴν μνήμην τοῦ γέροντός του Ματθαίου τοῦ τὰ ὅμοια τῷ Ἀρσενίῳ παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον ἀποτολμήσαντος· Ἀποτελεῖ ὅμως μυστήριον ἀξιερεῦννητον πῶς ὁ κ. Τόμπρος ὁ ἐν ἄλλοις δεινὸς ἐν πονηρίαις ἐμπίπτει εἰς τοιαύτας παγίδας; Τὸ καθ' ἡμᾶς πιθανὸν εἶναι νὰ πίπτῃ θῦμα κακοβούλου τινὸς συμβούλου του, ὅστις ἐπίτηδες καὶ σκοπίμως τῷ ὑποδεικνύει τὰ τοιαῦτα εἰς βάρος τοῦ γέροντός του ἱστορικὰ ὑποδείγματα, ἵνα δυσφημήσῃ αὐτὸν περὶ σφόδρον πιθανὸν ὅμως καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ εὐρισκόμενος καὶ μωρανθεὶς πλήρως ὑπὸ τῆς θείας Δίκης συνεπέα τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων ἁμαρτημάτων του νὰ καταντᾷ ὡς πνιγόμενος νὰ δράττεται δηλαδὴ καὶ τῶν ὄψεων ἀντὶ σανίδος σωτηρίας καθιστῶν οὕτω τὴν θέσιν του δεινότεραν καὶ τὸ τέλος του οἰκτρότερον.

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασλίμης

* Ἀπὸ τὴν Κυριακὴν Ὁρθοδοξίας παρ)τος Ἀράμας

Ἡ πορεία τοῦ Κυρίου
πρὸς τὸ μαρτύριον

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

*Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα. Δόξασόν σου
τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱὸς δεξιῇ Σε*

Ἡ ἐξοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱερουσόλυμα

Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Βηθανίας ὁ Κύριος, συνοδεύμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν Του, ἔφθασε εἰς τὸ ἔσθωθεν τῆς ἀγίας πόλεως χωρίον Βηθθαγή. Λέγει δὲ εἰς δύο ἐκ τῶν μαθητῶν Του: «πορεύεσθε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν, καὶ εὐθὺς εὐρήσατε ὄνον δεδεμένον καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι, καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ τι, ἔρειτε διὸ ὁ κύριος αὐτῶν χρειᾶν ἔχει». Καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος λέγει ὅτι τοῦτο ἔγινε ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος «εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρᾶς· καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον καὶ ἐπὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου».

Οἱ πολυπληθεῖς προσκυνηταὶ τῆς Ἀγίας Πόλεως εἰς τὸ ἀκουσμα, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐξῆλθον διὰ νὰ τὸν προῦπαντήσουν κρατοῦντες βᾶτια καὶ κράζοντες. «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Ὡσαννά ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Δευτέρα ἡμέρα τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος

Οἱ φαρισαῖοι καταλαμβάνονται ἀπὸ φόβον ἐμ-πρὸς εἰς τὴν συγκίνησιν τοῦ προκαλεῖ ὁ Κύριος εἰς τὰ πλήθη. Πρέπει ἐπὶ τέλους ν' ἀπαλλαγῶν ἀπ' αὐτόν. Ἡ ἀπόφασις ἔχει ληφθῇ. Πῶς ὁμως θὰ τοῦ στηρίξουν μίαν ἀληθοφανῆ κληρονομίαν; Τὸν πλησιάζουν καὶ τὸν ἐρωτοῦν: «ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι ἔδωκεν τὴν ἐξουσίαν ταύτην;». Τοὺς ἐρωτᾷ ὁμως μὲ τὴν σειρὰν Του καὶ ὁ Ἰησοῦς: «Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου πόθεν ἦν; ἔξ οὐρανοῦ ἢ ἐξ ἀνθρώπων;». Οἱ πανοῦργοι ὁμως γραμματεῖς ἀρνούνται ν' ἀπαντήσουν. Καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει: «οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ». Ἐν τούτοις εἰς τὸν Ναὸν καὶ παντοῦ συνεχίζεται τὸ κήρυγμα τοῦ Κυρίου, ὡς ἀνηλεὲς μαστίγωμα εἰς τὴν ὑποκρισίαν τῶν σκοτεινῶν ψυχῶν τῶν φαρισαίων, «καὶ ζητοῦντες αὐτὸν κρατῆσαι ἐφοβήθησαν τοὺς ὄχλους ἐπεὶ εἰς προφήτην αὐτὸν εἶχον».

Τρίτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος

«Ὅσον περνοῦν αἱ ὥραι καὶ τὰ λεπτά, αἱ στιγμαὶ προσλαμβάνουν μίαν δραματικότητα καὶ μίαν ἀφάνταστον ψυχικὴν ἔντασιν.

Ὁ λόγος τοῦ ἀγωνιῶντος Κυρίου γίνεται περισσότερον ἀποκαλυπτικός, περισσότερον Θεῖος. Οἱ φοβεροὶ ἄνθρωποι ποὺ δνομάζονται «ἀρχιερεῖς» τοῦ λαοῦ ἔχουν ἀναλάβει νὰ τὸν παγιδεύσουν. Τὸν ἐρωτοῦν λοιπὸν «ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι ἢ οὐ;». «γινούς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πονηρίαν αὐτῶν εἶπεν· τί μὲ πειράζεται ὑποκριταί;». Ὁ Κύριος ὁμως δὲν θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν σταυρὸν ἐπειδὴ θὰ πέσῃ εἰς τὴν παγίδα τῶν μαρῶν καὶ ἀνοήτων δοκισιάφων. Θὰ ἦτο ἀσέβεια νὰ δεχθῶμεν ἔστω καὶ σύγκρισιν τῆς ἰδιότητος τῶν «κουτοπονηρίας» μὲ τὴν πανσοφίαν καὶ

τὴν παγγνώσιν τοῦ Κυρίου. Τοὺς συντρίβει λοιπὸν καὶ τοὺς μηδενίζει μὲ μίαν ὀλιγόλεξον ἀπάντησιν: «ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ».

«Καὶ ἀκούσαντες, λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς, ἐθαύμασαν καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον».

Τετάρτη τῆς ἑβδομάδος τοῦ πάθους

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὰς στοὰς τοῦ Ναοῦ δὲν ἀντήχησεν ἡ θεσπεσία φωνὴ τοῦ κηρύγματος Του. Ὅσον σφόδρα εἶχεν νὰ σπείρῃ τὸν ἔσπειρε. Ἀπεσύρθη εἰς τὸ παρὰ τὴν Βηθανίαν ὄρος τῶν Ἑλαιῶν. Τὸ πάθος οὖν τὸν ἀνέμενε θὰ ἐγίνετο ἐλαφρότερον μὲ τὴν προσευχὴν.

«Οὔδατε, λέγει εἰς τοὺς μαθητὰς Του, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ πάσχα γίνεται, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται εἰς τὸ σταυρωθῆναι».

Καὶ ἐνῶ τὸ Θεῖον δράμα συγκλονίζει τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ἡ ἀνθρωπίνη καρτὰ καὶ σατανικὴ πανουργία τῶν «ἐρμηνευτῶν τοῦ Νόμου» συνασπίζονται «ἵνα τὸν Ἰησοῦν δόλω κρατήσωσι καὶ ἀποκτείνωσιν».

Πέμπτη τῆς ἑβδομάδος τοῦ πάθους

Μαζεμένοι εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας τῶν Ἱεροσολύμων διὰ τὸ τελευταῖον δεῖπνον οἱ μαθηταί, κυτοῦν τὸ πρόσωπον τοῦ διδασκάλου τῶν τῶν ὁποίων φωτίζεται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν φῶς τῆς θείας ψυχῆς Του. Ἐν μέσῳ μυστηριακῆς σιωπῆς καὶ χωρὶς οἱ μαθηταὶ νὰ ἡμποροῦν νὰ κατανοήσουν ὅλην τὴν δραματικὴν καὶ κοσμοσωτήριον σημασίαν τῶν στιγμῶν ἐκείνων, ὁ Ἰησοῦς «ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ πενίῳ τῷ ἦν διεζωσμένος». Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα γεγονός μὲ ἀπειρον βάθος ποὺ διδάσκει εἰς τὸν ἄνθρωπον, πόσον ταπεινόφρων πρέπει νὰ εἶναι, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς κατεδέχθη νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας τῶν πλασμάτων Του. «Υπόδειγμα γὰρ ἔδωκα, ὑμῖν ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν καὶ ὑμεῖς ποιῆτε».

Καὶ ἐνῶ ἡ ἀγωνία εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Κυρίου ἐκορυφώτο, λέγει πρὸς τοὺς μαθητὰς Του: «ἀμὴν λέγω ὑμῖν· ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με».

Πόσον σκότος πρέπει νὰ ἐκρύπτετο εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰουδα ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ προδώσῃ τὸν ἥλιον δλοκλήρου τοῦ κόσμου!...

Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μυσαροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου συνέστησε ὁ Κύριος τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας μὲ τοὺς λόγους: «λάβετε φάγετε τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου, καὶ πίνετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τὸ αἷμα μου». Ἡ νέα κτῆσις ἐθεμελιώθη.

«Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ».

Καὶ μολοντί οἱ ἑνδεκα μαθηταὶ δὲν ἡμποροῦσαν νὰ παρακολογήσουν τοὺς θείους λόγους τοῦ Σωτῆρος εἰς ὅλον τὸ βάθος τῶν, ὁ Κύριος ἐξηκολούθη: «ὁ δὲ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὁ πέμψῃ ὁ πατήρ ἐν τῷ ὀνόματι μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν ἐγώ». Καὶ ἀφοῦ παρέλαβε τοὺς ἀποστόλους διηρτύνθη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν.

«Ἐγείρεσθε, ἀγαμεν ἐντευθεν».

Ἑκτὴ ἡμέρα τοῦ πάθους

Ἡ Γεθσημανὴ ἐγένεν ὁ μέγας μάρτυς τῆς τελευ-

Ο ΦΡΙΚΤΟΣ ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Κατὰ τὰς ἱερὰς καὶ πανσέπτους ταύτας ἡμέρας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος, ὁ νοῦς ἐκάστου χριστιανοῦ στρέφεται νοερῶς πρὸς τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα μέρη, ὅπου τὸ μέγιστον καὶ ὑπερφυῆς δράμα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἔλαβε χώραν.

Ἐξ ὧν δὲ αὐτῶν τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων τῆς Ἀγίας Γῆς, πρωτεύουσιν ὅσιν κατέχει ὁ ἅγιος καὶ φρικτὸς Γολγοθᾶς, διότι ἐπ' αὐτοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη καὶ ἐδέχετο τὸ ἄγιον καὶ Πανάγρον τοῦ Αὐτοῦ Αἵμα, δι' οὗ τὸ ἀνθρώπινον Γένος ἀπεπλύθη ἀπὸ τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν καὶ εὗρατο τὴν σωτηρίαν. Δέος, μέγα καταλαμβάνει πάντα ἄνθρωπον ἀνερχόμενον εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον Γολγοθᾶν καὶ βαθεῖα συγκίνησις καὶ γλώσσης ἀπορία, ὅταν ἴδῃ ἑαυτὸν ἰστάμενον πρὸ τοῦ Μεγάλου Ἑσταυρωμένου! Ποῖα καρδία δύναται νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος καὶ ποῖος ὀφθαλμὸς νὰ μὴ δακρύσῃ, ὅταν ἴδῃ τὴν θεϊκὴν ἐκείνην μορφήν τοῦ γλυκυτάτου Ναζωραίου μὲ τὰς ἐκτεταμένας παλάμας ἐπὶ Σταυροῦ ἐν μέσῳ Μητρὸς προσφιλοῦς καὶ Μαθητοῦ ἡγαπημένου, ἀναμένοντος ἐκπαλαί τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπολωλότες; Τότε αἰσθάνεται ὁ

ταῖας ἀγωνίας τοῦ Κυρίου μας. «Περὶλυπὸς ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου». «Πάτερ, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ!». Ἀς γίνῃ ὁμοῦ κατὰ τὸ θέλημά Σου. Τὰς στιγμὰς πού ὁ Κύριος προσήγγετο οἱ μαθηταί, οἱ αἰώνιοι μικρόψυχοι καὶ ἀσθενικοὶ ἄνθρωποι, ἐκοιμῶντο. Καὶ μόνον ὅταν ἐφάνησαν τὰ φῶτα τῶν ἐρχομένων νὰ τὸν συλλάβουν, ἐξύπνησαν ἐντρομοὶ καὶ ὁ Πέτρος ἀνέλαβε νὰ «σώσῃ» τὸν διδάσκαλόν του μὲ τὸν ἀδέξιον τρόπον τῆς ἀποκοπῆς τοῦ ὠτίου τοῦ δούλου. Πόσον ἀκόμη δὲν ἐγνώριζε τὸν διδάσκαλόν Του! «ἢ δοκεῖς, τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς, οὐ δύναμαι παρακαλεῖσαι τὸν πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοι ἄρτι πλεῖον δώδεκα λεγιῶνας ἀγγέλων;».

Καὶ κατόπιν αἱ ἀνακρίσεις ἐνώπιον τῶν ἀρχιερέων, τὰ ραπίσματα τῶν δούλων, αἱ ἀρνήσεις τῶν μαθητῶν Του.

Καὶ ἡ κουστωδία τῶν βδελυρῶν ὑποκριτῶν ἀπεφάνθη διὰ τὸν ἥλιον τῆς ζωῆς: «ἔνοχος θανάτου ἐστί».

Καὶ ὁ Πιλάτος καὶ ὁ ὄχλος πού ἐζήτει «σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν», νὰ ἐγνώριζον ἄραγε τί φοβερόν, τί ἀπαίσιον ἐγκλημα ἐπραττον;

Ἐν τούτοις ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς φρικτωτέρους πόνους τῶν ἡλῶν, καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τῆς δύνης τῆς ψυχῆς Του καὶ τοῦ μαρτυρίου Του, εὕρισκε τὴν δύναμιν νὰ ἀνακράξῃ «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδας τί ποιοῦσιν».

Κύριε πόσον θὰ ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ Σου ὅταν οἱ ἄνθρωποι, διὰ τοὺς ὁποίους ἐσταυρώθης, Σου ἔδωκαν χολὴν καὶ ἄξος ὅταν εἶπες διψῶ; Κύριε πόσον ἐβρασνίσθης ἀπὸ αὐτοὺς διὰ τοὺς ὁποίους ἔλαβες σάρκα διὰ νὰ τοὺς χαρίσῃς τὸ δικαίωμα τῆς σωτηρίας;

Μνήσθητι, Κύριε, καὶ ἡμῶν ὅταν ἐλθῇς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου.

ἄνθρωπος τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν σμικρότητά του, εἴτε ἀρχὼν οὗτος εἶναι, εἴτε ἀρχόμενος. Καὶ πίπτει εἰς τὰ γόνατα καὶ προσκυνεῖ τὸν τόπον ἐκεῖνον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες οἱ Ἅγιοι τοῦ Κυρίου.

Καὶ μεταρσιούται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς μίαν μυσταγωγίαν ἐν μέσῳ τῆς κατανυκτικῆς ἐκείνης σιωπῆς, ὅπου τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὰ Σεραφεὶμ φόβῳ καὶ τρόμῳ περιέπουσι τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον χώρον καὶ αἰσθάνεται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ νὰ ἐνοῦται μὲ τὸν Θεὸν καὶ νὰ συνομιλῇ μετ' Αὐτοῦ ἐνώπιος ἐνωπίῳ. Εἶναι ἡ στιγμή ἐκείνη, στιγμή ἱερὰ, στιγμή ὑπερκόσμιος, διότι διὰ τὴν πάντερον στιγμήν αὐτὴν παρεκάλει καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν τὸν Θεὸν νὰ τὸν καταξίωσιν τῆς τοιαύτης τιμῆς νὰ μεταβῇ εἰς προσκύνῃσιν τοῦ πανσέπτου καὶ φρικτοῦ καὶ ἁγίου Γολγοθᾶ, τὸν ὁποῖον ἐσεβάσθησαν οἱ αἰῶνες καὶ διεφύλαξεν ὁ χρόνος, ὡς ἀπὸ θείας τιμῆς οἰκονομίας.

Τὸ ὅτι ὁ Τόπος οὗτος εἶναι ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς, εἶναι ἔξω πάσης ἀμφιβολίας. Διότι καὶ ἐπιστημονικῶς ἐκτελέσθη ὅτι ὁ περιπυστος λόφος ἐκεῖνος τῆς Σταυρώσεως ἐκεῖτο ὀλίγον ἔξω τῆς πόλεως καὶ ὡς ἔχων οὕτω, ἐξελέγη παρὰ τῶν Ἰουδαίων ὡς καὶ ὁ καταλληλότερος τόπος τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ, διότι ἂν κατὰ τὸν νόμον αὐτῶν, ἀπηγορεύετο ἡ ταφή τῶν νεκρῶν ἐντὸς τῆς πόλεως, πολλῶ μᾶλλον ἀπηγορεύετο ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τῶν καταδικῶν. Ὅμοιως διαπιστοῦται ἀπὸ τὸν πλησίον ἐκεῖ εὕρισκόμενον Πανάγιον Τάφον καὶ τὰ πέριξ σωζόμενα μνημεῖα καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἐκταύτας τὰς μαρτυρίας τῶν ἐκχριστιανισθέντων Ἰουδαίων, οἵτινες παριστάμενοι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Θεοῦ Δράματος, ὁμολόγησαν, ὅτι, «ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν Οὗτος» καὶ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν. Γνωρίζοντες δὲ καλῶς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο μετέβαινον ἐκ παραδόσεως καὶ προσεκύνουν ὑποδεικνύοντες αὐτὸ καὶ τοῖς ἐστώσι.

Ἄλλ' ἡ μεγαλειτέρα διαπίστωσις γίνεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Εὐαγγελιστάς, οἱ ὁποῖοι ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν Εὐαγγελλοῖς ρητῶς ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ Διδάσκαλος Αὐτῶν «ἔξω τῆς πόλεως ἔπαθε» ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ πλησίον τοῦ τείχους, ὅπου εὕρισκετο ὁ κήπος Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας μετὰ κενοῦ μνημείου, «ἐν ᾧ οὐδεὶς ποτε ἐτέθη».

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς (156 μ. Χ.), βλέπων τοὺς πρώτους χριστιανούς ἐπισκεπτομένους καὶ προσκυνοῦντας τὸν τόπον τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Θεανθρώπου καὶ θέλων νὰ βεβηλώσῃ, ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, αὐτόν, ἰδρυσεν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἔστησε καὶ μέγα ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἅτινα εὕρισκοντο μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὁπότε οὗτος κατεδάφισεν αὐτὰ καὶ μετέτρεψεν εἰς Ἑκκλησίαν τὸν βραχώδη Γολγοθᾶν.

Ἐκαλεῖτο δὲ ὁ λόφος αὐτὸς Κρανίου Τόπος, α) εἴτε ἐπειδὴ εἶχε σχῆμα κρανίου, β) εἴτε διότι ἐκεῖ θὰ ἦτο ὁ συνήθης τόπος τῶν θανατικῶν ποινῶν ἢ γ) ὅπερ καὶ ἐπικρατέστερον, ἐκεῖ ἦτο τεθαμμένον τὸ κρανίον τοῦ Ἀδάμ, ἀνωθεν τοῦ ὁποίου, θείᾳ οἰκονομίᾳ, ἐπάγη ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου καὶ διὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ρεῦσαντος θείου αἵματος ἀπεπλήθη

τῆς ἐκ τῆς παραβάσεως ἁμαρτίας.

Εἰς πίστωσιν τούτου, ὁ εὐλαβὴς προσκυνητὴς βλέπει μιαν σχισμὴν, τοῦ Ἀδὰμ καλουμένην, ἣς ἀρχεῖται κάτωθεν ἀκριβῶς τῆς ὁπῆς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου καὶ φθάνει μέχρι τῆς βάσεως τοῦ Ἱεροῦ Λόφου.

Ὁ Γολγοθᾶς καταστραφεῖς ὑπὸ τῶν Περσῶν (614) ἀνηγέρθη καὶ πάλιν (626) ὑπὸ τοῦ ἁγιοτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Μοδέστου παρεμφερῆς πρὸς τὸν καταστραφέντα ναὸν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατέστρεψεν ὁ ἀπηνὴς Χάκεμ, τὸν ὁποῖον ἀργότερον ἤγειραν οἱ Σταυροφόροι, παραμεινας ἔκτοτε εἰς τὸ σημερινόν του σχῆμα.

Πρὸς Ν. ὑπάρχει παράθυρον τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἦτο θύρα, δι' ἧς ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος εἰσῆλθε φέρων τὸν Τιμιον Σταυρὸν ἐπ' ὤμων, ὅταν ἀπληευθέρωσε τοῦτον, μετὰ τὴν γενομένην ἐκστράτειαν, ἀπὸ τοῦς Πέρσας.

Εἰς αὐτὸν ἀνερχόμεθα διὰ κλίμακος ἐρυθρομαρμαρίνης ἐκ 16 βαθμίδων. Ἡ ὁροφὴ ἀρχῆθεν βασιλεύεται ὑπὸ καμαρῶν καὶ πεσσῶν, ἀναγομένων ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἱεροῦ Μοδέστου. Εἰς σχῆμα παραμένει ὁ αὐτὸς εἶναι δὲ πεπλουτισμένος καὶ κεκαλλωπισμένος· δι' ὠραιότητων τοιχογραφιῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ γεγονότα τῆς Σταυρώσεως (οἶον, τῆς μαστιγώσεως, τοῦ διαμερισμοῦ τῶν ἱματίων τοῦ κλήρου κ. ἄ.) καὶ βιζυρίμων χρυσῶν εἰκόνων, χρυσῶν καθηλῶν, πολυκανδήλων καὶ πολυελαίων κλπ.

Τὸ δὲ δάπεδον εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ πολυχρῶμων παραστατικῶν μαρμάρων. Εἰς τὸ βῆθος ὑψοῦται ὁ Ἑσταυρωμένος, ἐν μέσῳ, ὡς εἶπομεν τῆς Μητρὸς καὶ τοῦ Μαθητοῦ Αὐτοῦ, εἰς φυσικὸν μέγεθος κεκαλυμμένων δι' ὀλοχρύσων ἐπενδύνσεων, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ Ι.Ν.Β.Ι. (εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, Ρωμαϊκὴν καὶ Ἑβραϊκὴν) ἐξ ἀλαμάντων.

Ὁμοίως καὶ ὁ ἀκτινωτὸς στέφανος τοῦ Κυρίου ὁλόκληρος ἀδαμαντοκόλλητος. Ὅπισθεν ὡς ἐν εἴδει τέμπλου, εἰσὶν εἰκόνες καλλιτεχνικαὶ παριστώσαι τὸν βίον τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μέχρι καὶ τῆς Ἀναλήψεως καλύπτουσι τὸν τοῖχον ἐν ἡμικυκλίῳ, εἶναι δὲ καὶ αὗται χρυσῷ ἐπενδεδυμένοι. Πρὸ δὲ τοῦ Ἑσταυρωμένου εὐρίσκεται τὸ κυρίως Προσκύνημα ἐν ᾧ ὁ ἱερὸς βράχος, ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μόνον ἡμεῖς ἐπιτελοῦμεν καθ' ἐκάστην τὴν ἱερὰν Λειτουργίαν.

Παρ' αὐτῷ βλέπομεν τὰς κατὰ τὸν γενομένον σεισμόν σχισθεῖσας πέτρας, κατὰ τοὺς Ι. Εὐαγγελιστὰς οἵτινες καλύπτονται μερικῶς ὑπὸ λευκῶν μαρμάρων πρὸς πίστωσιν τῶν γενομένων.

Ἀκοίμητοι καίουσιν πρὸ τοῦ Ἑσταυρωμένου αἱ βαρυτίμοι κανδήλαι ὅπως ἀκοίμητοι παραμένουν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν κλεινῶν ἁγιοταφικῶν Ἑλλήνων Πατέρων, πιστῶν φυλάκων τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ τῶν πανσέπτων τούτων προσκυνημάτων, τῶν ἀγωνιζομένων διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὅπως διαφυλάξωσι ἀκεραίαν τὴν τιμίαν καὶ πολύτιμον ταύτην παρακαταθήκην, ἣν ὁ Κύριος ἐπιστεύσατο Αὐτοῖς, ἀπὸ τῶν πολυανύμων καὶ ποικιλομόρφων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς ἔπαινον καὶ δόξαν Αὐτῆς καὶ τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων.

ΒΑΣ. Μ. ΣΠΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Ἀπὸ τὸν Βόλον

Πληροφορούμεθα ἐκ Βόλου, ὅτι γενομένων ἀρχαιρεσιῶν πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐκεῖ Φιλοπρώτου Ἀδελφότητος «ὁ Ἱερὸς Πολύκαρπος» ἐξελέγησαν: Πρόεδρος ὁ κ. Δημ. Παυλῆς, Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Ἀθ. Ἀγγελόπουλος, Ταμία: ἡ δνὶς Δέσπ. Μαυροπαπαδοπούλου καὶ μέλη οἱ κ.κ. Δημ. Τσουτσουλγκας, Νικ. Κουμουτζῆς καὶ αἱ κ.κ. Ἑλένη Γκλαβίνη, Σοφία Χικάραι.

Ἡ ὡς ἄνω Φιλόπρωτος Ἀδελφότης ἀποτελεῖ Σωματεῖον ἀνεγνωρισμένον καὶ προέκτασιν τοῦ Παραρτήματος τῶν Γ.Ο.Χ. Βόλου. Εἰς τὰς σκληρὰς δὲ περιστάσεις τῶν σεισμῶν καὶ τῶν πλημμυρῶν ποὺ ἐπληξάν τὴν περιφέρειαν Μαγνησίας εἰργάσθη μετὰ παραδειγματικῶν ζήλου πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πενίας καὶ τοῦ πόνου τῶν ἀδελφῶν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Βόλον ἔλυσιν τοῦ Βουλευτοῦ Μαγνησίας καὶ Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀνδρ. Ἀποστολίδου ἐπισκέφθησαν αὐτὸν οἱ ἐκ τῶν διοικητῶν τοῦ Παραρτήματος κ.κ. Δ. Παυλῆς, Θ. Πανταζῆς καὶ Α. Ἀγγελόπουλος οἵτινες διὰ πολλῶν ἀνέπτυξαν εἰς αὐτὸν τὰ δίκαια τοῦ ἀγῶνός μας, καὶ ἐζήτησαν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐπαισχύντου ὑπ' ἀριθ. 45 Πράξεως τοῦ Ὑπουργ. Συμβουλίου τῆς Κυβερνήσεως Βενζέλου—Παπανδρέου.

Ὁ κ. Ἀποστολίδης ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τὰ ἐκτεθέντα καὶ ἐπέδειξε κατανόησιν. Ὑπεσχέθη δὲ νὰ υποστηρίξῃ τὰ αἰτήματα ἡμῶν ὡς ἀναμειβητῆτος δίκαια καὶ συνταγματικά, ὅταν ἡ Κυβέρνησις ἐν καταλλήλῳ περιστάσει ἐπιληρθῇ τῆς ἐπιλύσεως αὐτῶν.

Ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον Κρήτης

Χαιρετίζομεν μὲ ἰδιαιτέρην ἱκανοποίησιν τὰς πληροφορίας ἐξ Ἡρακλείου Κρήτης. Τὸ ἐκεῖ παραρτήμα μας δραστηριοποιεῖται καὶ ζωογονεῖται ὁλονὲν καὶ περισσότερον. Ἐξελέγη νέον συμβούλιον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβεν μὲ ζέσιν νὰ τακτοποιήσῃ ὅλα τὰ τρέχοντα προβλήματα τοῦ Παραρτήματος. Ἀναμένομεν εὐχαρίστους εἰδήσεις, καὶ στενωτέρην μετὰ τοῦ Κέντρου ἐπικοινωνίαν. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν φωτογραφίαν ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ ἀδελφοῦ Παραρτήματος.

Προσχώρησις Ἱερᾶς Μονῆς καὶ Ἱδρυσεὶς Παραρτήματος Γ.Ο.Χ.

ΔΡΑΜΑ Μάρτιος 1936.—Ἡ ἀπὸ δεκαετίας ἱδρυθεῖσα ἰδιωτικὴ Ἱερὰ Μονὴ ὁ «Εὐαγγελισμὸς τῆς Παναγίας» τοῦ χωρίου Ἀγίας Παρασκευῆς ν. Δράμας, προσεχώρησε εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. δι' ἐγγράφου δηλώσεως τῆς ἰδιοκτητρίδος Ἀθανασίας χήρας Εὐαγ. Παπαγάκη. Τὴν 20ὴν Μαρτίου ἐλειτουργήθη ἡ Ἱερὰ Μονὴ ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Ἱερέως Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ἀγ. Παρασκευῆς καθὼς καὶ τῶν πλησιοχώρων χωρίων. Μετὰ τὴν προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν ἐγένετο σύσκεψις τῶν συμμετασχόντων εἰς τὸν Ἐκκλησια-

σμὸν εὐσεβῶν χριστιανῶν τοῦ χωρίου καὶ ὁμοφώνως ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις Παραρτήματος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ὑπεγράφη τὸ Πρακτικὸν τῆς ἰδρύσεως μετὰ Πρόεδρον τῆς προσωρινῆς τριμελοῦς ἐπιτροπῆς τὸν κ. Εὐάγ. Γ. Μπελελῆν.

Πρακτικὰ ζητήματα τῆς ζωῆς

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

α) Διὰ τὸν ἄνδρα

Μονάχα ἡ ἀγάπη δὲν φθάνει νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνδρὸγύνου· ἡ ἀγάπη χρειάζεται καὶ τέχνην. Ὅποιος ἔχει διαφορετικὴν ἰδέαν εἶναι πλανημένος. Ὑπάρχουν ἀνδρόγυνα, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖς νὰ πῇς πῶς δὲν ἀγαπῶνται, ἀφοῦ ἄνδρας καὶ γυναῖκα πεθαίνουν ὁ ἓνας διὰ τὸν ἄλλον. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι εὐτυχισμένοι. Διὰ τί; Δι' αὐτὸ ποῦ εἶπαμεν. Ἐχουν τὴν ἀγάπην μονάχα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ κατέχουν καὶ τὴν τέχνην τῆς ἀγάπης. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μετὰ τὸν ἑρῶτα. Βλέπεις ἑρῶτευμένους νὰ βασανίζονται ἀναμεταξύ των. Πότε νὰ ἦνε μέλι καὶ γάλα, πότε φουρτουνιασμέναις θάλασσαις. Καὶ τὰ ἴδια τὰ χεῖλάκια, ποῦ λέγουν τὰ λόγια τὰ ὀλόγλυκα, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ παραμικρὸν, πολλὰς φορές διὰ τὸ τίποτε χύνουν τὰ χεῖρότερα δηλητήρια. Διὰ τί; διότι καὶ αὐτοὶ δὲν ἤξεύρουσιν τὴν τέχνην τῆς ἀγάπης. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας, Ἰησοῦς Χριστός, δὲν μᾶς εἶπε νὰ ἀγαπώμεθα μονάχα, ἀλλὰ μᾶς ὡδήγησε καὶ πῶς πρέπει νὰ ἀγαπώμεθα.

Ἔτσι ἔκαμε καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Εἰς τὴν πρώτην πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν τοῦ λέγει ὅτι οὔτε τὸ νὰ πιστεύωμεν πολὺ, οὔτε τὸ νὰ καῶμεν διὰ τὸν Χριστὸν ὠφελεῖ, ἂν δὲν ἔχωμεν ἀγάπην. Δὲν ἐστάθηκεν ὅμως ἕως ἐδῶ. Ἀλλὰ τί ἔκαμε; Μᾶς ἐφάνερωσε καὶ τὸ φέροισιν καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης.

Ἡ Χριστιανική, λέγει ἀγάπη, ἔτσι φέρεται αὐτὰ κάμνει, ἐκεῖνα τὰ ἀποφεύγει. Καὶ τὰ ὥρισεν ὅλα, ἕνα πρὸς ἕνα. Τὸ ἴδιον λοιπὸν πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὰ ἀνδρόγυνα. Θὰ τοὺς δεῖξωμεν πῶς πρέπει νὰ ἀγαπῶνται, πῶς πρέπει δηλαδή νὰ φέρεται ὁ ἄνδρας πρὸς τὴν γυναῖκα του καὶ ἡ γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα της, ἂν θέλουν ἡ ἀγάπη των νὰ εἶναι εἰς εὐχαρίστησίν των, καὶ ὅχι εἰς βασανισμόν των. Καὶ θὰ ἀρχίσωμεν πρῶτον ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Τὸ διὰ τί εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπώμεν; Ὁ ἄνδρας εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σπιτιοῦ εἶνε καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς γυναίκας. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ξεύρη πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ χρεῖα του μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ πρῶτον ἀπὸ ὅλα τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φέρεται πρὸς τὴν γυναῖκα του, διὰ νὰ τῆς δεῖξῃ πῶς εἶναι ἡ κεφαλὴ της, πῶς πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ φέρεται πρὸς αὐτόν. Πρῶτον χρεὸς τοῦ ἀνδρὸς εἶναι νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν. Ἄνδρας Τεμπέλης καὶ χαράμης, θὰ κινήσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν λύπην τῆς γυναίκας του, κατόπιν τὴν στενοχωρίαν της, ὕστερα τὴν δαγῆν

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΡΧΙΣΗ Η ΕΥΓΙΑΝΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ὅπως ἡ διαθήκη τοῦ ἐκλιπόντος προκαθημένου τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἀπετέλεσεν πρόκλησιν εἰς τὴν συνείδησιν παντὸς χριστιανοῦ, νεομερολογίτου ἢ παλαιομερολογίτου, οὕτως ἤχησεν εὐχαρίστως ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ διάδοχος τούτου διέθεσε ὑπὲρ τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου ὅλα τὰ τυχερά του κρατῶν δι' αὐτὸν μόνον τὸ ἀρχιερατικὸν του ἐπίδομα. Χειρονομία ἀναμφισβητήτως γενναία ἣς δὲν ἀφήνει περιθώρια συγκρίσεως. Ὡς σημειωθῇ ὅτι τὰ «τυχερά» ἀνέρχονται εἰς 7.500 λίρας χρυσᾶς ἐτησίως.

Αἱ γινόμεναι συστάσεις πρὸς τὸν κλῆρον τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας δι' ἐγκράτειαν καὶ σωφροσύνην, αἱ μέχρι νῦν ἐκδηλώσεις τοῦ προκαθημένου ἐναντίον τῆς μασονίας, τοῦ προτεσταντισμοῦ τοῦ χιλιασμοῦ καὶ τῶν ξένων αἱρέσεων, μᾶς εὐρίσκουν ὅχι μόνον συμφώνους ἀλλὰ καὶ σκαπανεῖς εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ πνευματικοῦ καθαρμοῦ.

Ἐν τούτοις ἀναμένομεν καὶ κάτι ἄλλο: Νὰ λυθοῦν αἱ χεῖρες τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν ποῦ δονομάζονται Παλῆται. Νὰ μὴ στεροῦνται τοῦ δικαιοματος τοῦ ἐκκλησιασμοῦ καὶ τῆς χάριτος τῶν Θ. Μυστηρίων. Ἐὰν ὑπάρχῃ πραγματικὴ ἐπιθυμία ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιεροῦ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, καὶ περὶ τούτου δὲν ἔχομεν λόγους νὰ ἀμφιβάλλωμεν, νὰ περιστείλῃ τὴν δράσιν τῶν λυμεῶνων τῶν ξένων αἱρέσεων, τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνεται μετὰ τὰ μέτρα ἐναντίον τῶν Παλῆτων.

Ὁρθοδοξία καὶ διωγμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι σχῆμα δξύμωρον.

Ἐφ' ὅσον δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἠμφοεβήτησε τὸ Ὁρθόδοξον φρόνημα τῶν Παλῆτων ἀναμένομεν νὰ τὸ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως καὶ διὰ νὰ φανῇ συνεπὴς πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ διὰ νὰ παλινρθώσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν τόπον.

της, καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ τὴν κάμῃ καὶ νὰ τὸν ἀηδιάσῃ καὶ νὰ τὸν σιχαθῇ. Ὅλα δὲ αὐτὰ ἡμπορεῖ νὰ ἔλθουν καὶ εἰς ἕνα μῆνα μονάχα, ὅταν ὁ ἄνδρας μόνον μετὰ τὸν ἰδρῶτα τουδένθ' ἡμπορέσῃ νὰ ζήσῃ τὸ σπίτι του ἢ δὲ γυναῖκα ἐννοήσῃ ὅτι ἡ τεμπελιά τοῦ ἀνδρὸς της θὰ θρονώσῃ τὴν στενοχωρίαν καὶ τὴν δυστυχίαν μέσα εἰς τὸ σπίτι της.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομάς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστελλόντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπως τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΠΙΜΕΝΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝ

Ἀρχιερεῖς ἀπέθανον καὶ ἐτάφησαν· κυβερνηταὶ ἦλθον καὶ παρήλθον· πολιτικὰ σχήματα ἤλλαξαν καὶ παρήλλαξαν. Καὶ ἡ δίνη τοῦ μεταβολισμοῦ δὲν συμπάρεσυρε τὸν ἀγῶνα μας. Διότι εἶναι ἰδέα καὶ αἱ ἰδέαι δὲν ἀποθνήσκουν οὔτε ἀλλοιοῦνται. Αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ἐλπίζομεν νὰ ἀντιληφθῇ ἡ Κυβέρνησις, ὥστε νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν πολιτικὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Πρὸς αὐτὴν ἀπευθύνεται τὸ κατωτέρω τῆλημα καὶ ὀφείλει νὰ τὸ προσέξῃ, τιμῶσα ἑαυτὴν καὶ τὰς ὑποσχέσεις τῆς.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἐξοχωτάτους Πρόεδρον Κυβερνήσεως κύριον Καραμανλὴν καὶ Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης κύριον Παπακωνσταντίνου.

Διαμαρτυρόμεθα ἐξακολουθήσιν σφραγίσεως Ἱερῶν Ναῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Ἐξαφάνισατε παράνομον—Ἀντισυνταγματικὴν 45/51 πρᾶξιν.

Ἐφαρμόσατε ἰσχύον Βασιλικὸν Νομοθετικὸν Διάταγμα 1923.

Ἐφαρμόσατε Διεθνεῖς, Συμβάσεις Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας.

Ἀποδώσατε Δικαιοσύνην ταχύτερον Ἑορταί Παθῶν—Ἀναστασεως.

Μετὰ τιμῆς

Ὑμέτερος

Δημήτριος Κυριακόπουλος

Πρόεδρος

Πανελληνίου Θρησκευτικῆς Ἐθνικῆς

Ὁρθοδόξου Κοινωνίας

Νίκης 33

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Πατῶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερχοῦριεν Καλοσηκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἐνῶ πλησιάζει τὸ Πάσχα

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης δ' ἐλεῆμων δσάκις ἐκάθητο νὰ φάγῃ, ἐκέπτετο ἐὰν οἱ ἄλλοι πτωχοὶ ἀδελφοὶ τοῦ εἶχον νὰ φάγουν. Αὐτὴν τὴν ἀγίαν καὶ φιλάδελφον σκέψιν πρέπει νὰ κάνουν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα. Πῶς θὰ καθίσουν εἰς τὴν πασχολιὴν τράπεζαν διὰ νὰ γευθῶσιν τὸν ἐνιαύσιον ἀμῶν, ὅταν θὰ γνωρίζουν διὰ ὑπάρχουν πτωχὰ καὶ δεφανά, στεργούμενα καὶ αὐτὸ τὸ κόκκινο αὐγὸ; Πῶς θὰ ἀντιμετώσουν τὸν Ἀνασχάντα Κύριον νὰ τοὺς λίγῃ ἐπεκρίνασα γὰρ καὶ οὐκ ἐδῶκατέ μοι φαγεῖν; καὶ δὴ κατὰ τὰς χαρμωσοῦνους ἡμέρας τοῦ Πάσχα!

Ὁ καθεὶς ὡς ἄτομον θὰ πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇ τοὺς πτωχοὺς ἀλλὰ καὶ ὅλοι μέσῳ τῶν ἐνοριῶν θὰ πρέπει διὰ τοῦ πενιχοῦ ὁλοοῦ νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν προσπάθειαν τῆς Ἀγάπης τῶν ἐφημερίων, ὥστε ὅλοι νὰ ἀπολαύσουν ἐν ἀγάπῃ τὸ Πάσχα.

Γενικὴ Συνέλευσις τῆς «Καναγίας Ὁδηγητρίας»

Τὴν προπροεληθοῦσαν ἐβδομάδα εἰς ἓνα περιβάλλον ἀψόγου καὶ χριστιανικῆς κοσμιότητος ἐπαραγματοποιήθη ἡ πρώτη ἐτησίᾳ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων τῆς ἀδελφότητος «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια.» Ἀνελύθη τὸ ἔργον καὶ ἐτέθησαν αἱ βασιναὶ γραμμαὶ τῆς νέας περιόδου. Συγχαίρομεν τὰς ἀγνάς αὐτὰς μυροφόρους τῆς Ἀγάπης διότι ἐνσαρκῶνουν τὰ ἰδεώδη τῆς χριστιανικῆς δραστηριότητος, ἀλλὰ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Εἶναι δυνατόν;

Κληρικὸς τῆς κινήσεως μας ἐξήγησε ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγ. Ὁρους «Ἅγιος Παῦλος Ἐρημοποταμίνης» πιστοποιητικὸν κληρικῶν, ὡς προσεχόμενος ἐν τῇ ἐξαρχιερατικῇ τῆς Μονῆς Νέας Σηέτης. Ὁ Πανοσιολογιώτατος ἡρώμενος αὐτῆς κ. Σεραφεὶμ Πανταζάτος Παλαιοημερολογίτης κατὰ τὸν λειτουργικὸν τῶπον ἀπέστειλε ἐν πιστοποιητικῶν γραφῶν μὲ κάλαμον ἐμβραπτισθῆντα εἰς χολήν. Ἡ χρῆσις δὲ αὐτῇ τοῦ πιστοποιητικοῦ θὰ εἴχῃ ὡς συνέπειαν τὴν ταλαιπωρίαν τοῦ κληρικοῦ. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν μὲ ὅλον τὸν σεβασμὸν ποὺ τρέφομεν πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα τοῦ Ἀγίου Ὁρους εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτον ἐκδικητικὸν μένος εἰς ἀνθρώπους ἀναπνέοντας τὸ πνευματικὸν δξυγόνον τοῦ ὑψιπέφρου Ἀθῶνος; Τότε οἱ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ ταῖς ἀθλήταις αὐτῶν διαβιοῦντες τί θὰ πράξουσιν! Ὡς Κύριε γενοῦ ἡμῖν ἔλεος ἐν ταῖς ἐσχάταις ταῦταις ἡμέραις.

...Καὶ οἱ Λαυριώται

Ἐξ ἐπιστολῶν πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ Ἱερὰ Μετὰ τῆς Μερίτης Λαύρας δέχεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ζηλωτῆς πατρίδας τοὺς ἀναγράφει εἰς τὰ δμῶλογα καὶ τοὺς διενκολύνει παντοιοτρόπως. Τοὺς συγχαίρομεν εὐλαβῶς διότι οὗτοι πραγματικῶς ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ ὑψίστα πνευματικὰ συμφέροντα τοῦ Ἀθῶνος, ὡς εἶναι ἡ ἐπ'ἀνδρωσις τούτου μὲ εὐλαβεῖς καὶ συντηρητικὸς ἄνδρας καὶ ἀποδεικνύουν σκεῦμα γνησίας χριστιανικῆς ἀνωτερότητος.

Σπάνια Πατερικὰ βιβλία

Σπάνια καὶ πολύτιμα πατερικὰ βιβλία (ἔργα Χερσοστόμου Ὁκονόμου ἐξ Ὁκονόμων κτλ.) διατίθενται εἰς πλουσίαν συλλογὴν καὶ εἰς τιμὰς εὐκαιρίας. Ἀποστέλλονται καὶ εἰς ἐπαρχίας. Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἄς ἀπευθύνονται εἰς τὰ γραφεῖα μας (Νίκης 33).